

O višjih upravnih oblastnijah.

Pri višjih oblastnijah pogreša se redkokrat volja, pravico skazovati strankam ter ž njimi spodobno ravnati. Sploh je znano, da se vljudnost pri oblastnijah ondi večja nahaja, kolikor višja je njihova stopinja, in ne more se tajiti, da to razmero reč sama tako nanaša.

Kdor se redkokrat in z isto boječnostjo prosi, ki izvira iz čutstva višje službe in osebnega neznanja, temu se ni treba truditi, da si zadobi veljavo, tudi se mu nihče očitno in trdovratno ne upira. On ima tedaj malokdaj priliko, osorno spregovoriti; podložni uradnik pa, ki je vsaki dan v dotiki z rečmi in osobami zoperne vrste, ni redkokrat prisiljen, z oostrostjo ravnati in ravno zaradi tega veliko težje v eni meri ravna. Nevljudnost, samovoljnost in oostrost je ravno zbog tega pri višjih oblastnijah tudi veliko večja napaka, kakor pri nižjih.

Posebna napaka višjih oblastnij obstoji tembolj v pomanjkanji neposrednega poznanja in zmožnosti opraviła, v tičanju v spisih in navadnih oblikah in v prizanašanji in slabosti zoper resnične napake njihovih podložnih.

Če se v življenji še nikakor ne zadosti izurjenim in stano-vitnim možem višje službe podeljujejo in ako se jim primore, da se iz spisov in pisarničnih opravil povzdignejo na stopinjo glasovalcev, vendar ne more biti nasledek drugačen. Ta dejanja se vresničujejo; kdor ume spisom dajati poročevalcu všečno obliko in podobo, ta je izvrsten uradnik. Lastnemu živemu pogledu v zvezo razmer nadomestuje naučena šolska teorija ali enostransko razumenje v upravnih zadevah vedno raztezljivih postav, in vladna uredba gre svojo pravilno uredno pot. Cele gore papirja se popišejo, ne da bi se reči posebno naprej spravile, in le mnogokrat in posebno pri najpridniših delavcih se z malenkostmi, navadnimi oblikami in manjšimi rečmi popolnoma pozgubi prosti pogled v zvezo in namen reči.

Ravno tako se tudi s podložnimi ravna.

Prav za prav je pravo ravnanje s podložnimi glavna naloga višjih oblastnij. Ako so v upravnih opravilih le pravi ljudje na svojem mestu, se jim zna komaj prevelika prostost dovoliti. Vse

bode vedno najboljše šlo, ako dela reči zmožen zanesljiv človek in sicer s prostostjo, ki je le mogoča.

Povsod bi imele reči večjo veljavo imeti, kakor osebe.

Držati bi se imelo prepričanja, da je nemogoče, opraviлом od zgorej sem dajati pravi tek po ukazih in podukih, ako je človek, ki ima reči oskrbovati, nevoljen ali zanemarjen v glavi ali v srcu. Namesti tega kaže duh naših naredeb, da višja uprava hoče uredovati posamne reči, popravljati pomote v posamnih slučajih, in zavarovati s postavami, in s tem se uradniku vzame veselje in pogum do samostojnega opraviła, prisili in zapelje bolj zmožne k onemu sistemu delanja spisov, kjer se potém reči po navadi višjih oblastnij uredujejo, so li primerne ali ne, — spodkopuje se s tem nravstvena službina podlaga in spregledujejo se kar je mogoče tu in tam napake podložnih. Višja oblastnija mora naposled izpred oči zgubiti pravo jedino rodovitno stališče in vedno globokeje zagaziti v nevspešni poskus, dobiti tek opravił, v katerem utegnejo tudi nevedni ljudje kaj dobrega in vspešnega stvariti. Tako nastaja potem to pregledovanje, podučevanje in popravljanje v majhnem in majčkinem, zavoljo česa spisi vedno bolj narašajo, pogled za pomenljive reči vedno bolj temni in se duh celega upravnstva od reči vedno bolj odvräča in na nekoristne oblike obrača.

Zatorej je pri višjih oblastnijah najpotrebniše to, duh neposrednega dela oživeti. To se pa le dá doseči, ako se za delo poklicane osebe v dobrem čutji ohranijo po živem pečanji z možmi praktičnega poklica, ne v spisih okamnjenimi.

O poskusu pri telesni poškodbi.

C. kr. deželna sodnija v Ljubljani je z rabsodbo od 28. julija 1882 l., št. 7410 izrekla: J. K., 41 let star, katolik in oženjen, čevljar v L., zakrivel je hudodelstvo težke telesne poškode po §. 8, 152, kaz. zak., katero je izvršil s tem, da je dné 16. junija 1881 l. Melhijora Jagerja s čevljarskim nožem v trebuh suniti poskušal, — sicer ne iz nakane usmrtiti ga, pač pa v hudobnem